

Sygn. akt III K 1198/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 stycznia 2014 r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w W. Wydział III Karny

w składzie:

Przewodniczący – SSR Maciej Jabłoński

Protokolant – P. K.

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 29 stycznia 2014 r.

sprawy:

M. K. – s. J. i H. z d. N., ur. (...)

w K.;

oskarżonego o to, że:

w dniu 3 grudnia 2013 r. w W. przy ul. (...) umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym określone w art. 45 ust. 1 Prawo o Ruchu Drogowym, w ten sposób, że znajdując się w stanie nietrzeźwości (I badanie 0,57 mg/l, II badanie 0,56 mg/l, III badanie 0,51 mg/l, IV badanie 0,54 mg/l, V badanie 0,49 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu z płuc) prowadził pojazd m-ki M. o nr rej. (...) w ruchu lądowym,

tj. **o czyn z art. 178a § 1 k.k.**

orzeka:

1. M. K. uznaje za winnego dokonania zarzucanego mu czynu i za to na podstawie 178a § 1 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,
2. Na podstawie art. 69 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej kary warunkowo zawiesza na okres próby 4 (czterech) lat
3. Na podstawie art. 42 § 2 kk orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres lat dwóch
4. Na podstawie art. 49 § 2 kk orzeka od oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 150 (sto pięćdziesiąt) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.
5. Na podstawie art. 624 § 1 kpk zwalnia oskarżonego od opłaty a koszty postępowania przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt III K 1198/13

UZASADNIENIE

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 02 grudnia 2013 roku M. K. spożywał alkohol w postaci wódki. Następnego dnia udał się do pracy w firmie należącej do D. P.. Około godziny 07.00 M. K. wziął samochód służbowy marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) i pojechał w kierunku ulicy (...).

W dniu 03 grudnia 2013r. funkcjonariusze Policji S. D. i A. R. pełnili służbę w patrolu zmotoryzowanym radiowozem nie oznakowanym na terenie (...) W. III. O godzinie 07.30 na wysokości ulicy (...) zatrzymali do kontroli pojazd, którym poruszał się M. K.. Funkcjonariusze przystąpili do legitymowania kierowcy. W wyniku sprawdzenia ustalono, że M. K. nie posiada uprawnień do kierowania oraz wyczuwalna była od niego silna woń alkoholu. Wobec czego w toku czynności kontrolnych poddano M. K. badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. Pierwsze badanie przeprowadzone o godzinie 7.42 wykazało 0,57 mg/l zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu, drugie badanie przeprowadzone o godzinie 08.07 wykazało 0,56 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Następnie funkcjonariusze przewieźli M. K. do KP W. U. gdzie ponownie wykonano badania na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu urządzeniem stacjonarnym. Pierwsze badanie o godzinie 08.32 wykazało 0,51 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, II badanie wykazało 0,54 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, III badanie wykazało 0,49 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. M. K. został zatrzymany. Samochód, którym poruszał się M. K. został przekazany właścicielowi D. P..

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody: wyjaśnienia oskarżonego (k.28-29v), zeznania D. P. (k.12-12v), zeznania S. D. (k.13-14), protokół zatrzymania osoby (k.2), protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości (k.5,7), świadectwo wzorcowania (k.6,8), protokół przeszukania osoby (k.9-10), karta karna (k.21-23).

Oskarżony przesłuchiwany w toku postępowania przygotowawczego w dniu 04 grudnia 2013r. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że w dniu 02 grudnia 2013r. do około północy spożywał alkohol w postaci wódki. P. od około godziny 20.00. W tym czasie wypił w sumie około 1 litr wódki. Następnego dnia udał się do pracy. Około godziny 07.00 jechał samochodem służbowym ponieważ chciał udać się na ulicę (...). Nadmienił, iż rano czuł się dobrze, myślał, że jest trzeźwy, czuł się tak dobrze, że nawet nie pomyślał żeby zbadać się alkomatem. Wskazał, iż obecnie nie ma uprawnień do prowadzenia pojazdów. Prawo jazdy wyrabiał dawno temu, ale zostało mu wcześniej zabrane za podobny czyn. Wyjaśnił dalej, że nie zdawał egzaminu celem jego ponownego uzyskania. Dodał, że żałuje swojego zachowania. Nadto pouczony o możliwości dobrowolnego poddania się karze zaproponował wymierzenie mu kary 3 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres próby wynoszący 2 lata, świadczenie pieniężne w kwocie 1000 złotych, zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat (k. 28-29v).

Sąd Rejonowy dokonał następującej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego:

W ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonego przyznającego się do winy, zasługiwały na obdarzenie ich walorem wiarygodności, albowiem znajdowały potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym zgromadzonym w aktach sprawy, w postaci ze zeznań świadka – funkcjonariusza Policji S. D. (k.13-14) oraz protokołu badania urządzeniem pomiarowo- kontrolnym z ważnym świadectwem wzorcowania i wynikami badań.

W ocenie Sądu zeznania świadka S. D., który uczestniczył w zatrzymaniu oskarżonego należało uznać za w pełni wiarygodne, albowiem zeznania te są spójne i logiczne, a z racji, że świadek wiedzę o wskazanych przez siebie faktach powziął w toku obowiązków służbowych, zeznania te są również obiektywne i świadek jako osoba obca dla oskarżonego, nie pozostająca z nim w żadnym konflikcie, nie miał interesu w nieprawdziwym przedstawieniu okoliczności zdarzenia. Świadek zeznał, iż w dniu 3.12.2013r. wykonując czynności służbowe z sierż. A. R. w sektorach podległych (...) W. III o godzinie 07.30 na ulicy (...) zatrzymali do kontroli pojazd marki M. (...) o nr rej. (...). Dodał, że po przedstawieniu się i okazaniu legitymacji służbowych i poinformowaniu o przyczynie kontroli przystąpili do czynności legitymowania kierowcy pojazdu. W trakcie kontroli okazało się, że kierowcą jest M. K., jednakże nie posiadał on uprawnień do kierowania. Świadek nadmienił również, że od kierowcy wyczuwalna była silna woń alkoholu. M. K. oświadczył funkcjonariuszom, że dzień wcześniej pił wódkę. Następnie na miejscu zatrzymania

przeprowadzono badanie na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. Po badaniu okazało się, że wynik był pozytywny w związku z powyższym kierowca został przewieziony na Komisariat Policji W. U. i poddany kolejnemu badaniu. S. D. wskazał również, że samochód, którym poruszał się M. K. został przekazany jego właścicielowi D. P..

Odnosząc się w dalszej kolejności do zeznań D. P. – właściciela firmy w której pracuje oskarżony - wskazać należy, iż zeznania świadka nie wniosły niczego istotnego co miałyby wpływ na ocenę sprawstwa oskarżonego. Świadek nie był na miejscu zdarzenia, podniósł jedynie, że wiedział, że oskarżony posiadał uprawnienia do kierowania pojazdami, jednakże w chwili obecnej ich nie ma, dodał, że w jego firmie jest osoba, która zajmuje się wożeniem pracowników na budowę, lecz nie wie dlaczego nie było go w pracy i dlaczego to M. K. zawiózł pracowników na budowę. Świadek nadto wskazał, że oskarżony jest u niego zatrudniony na stanowisku brygadzysty i do jego obowiązków m. in. należy sprawdzanie trzeźwości pracowników (k.12-12v).

W ocenie Sądu brak jest podstaw, aby kwestionować wyniki badania przy użyciu urządzenia kontrolno-pomiarowego do ilościowego oznaczenia alkoholu w wydychanym powietrzu (A.). Treść protokołu oraz wyniki badania nie budzą żadnych wątpliwości, co do wiarygodności i prawdziwości udokumentowanych czynności, gdyż czynność badania oraz sporządzenie protokołu zostały dokonane zgodnie z przepisami prawa przez powołane do tego osoby. Podkreślić należy, że oskarżony w czasie badania jak i bezpośrednio potem nie kwestionował wyniku badania ani nie zgłaszał zastrzeżeń, co do przebiegu czynności, nie żądał ponownego badania ani też badania krwi, co wynika z protokołu użycia alkosensora (k.5-5v). Należy przy tym podnieść, iż badania przy użyciu urządzenia kontrolno – pomiarowego do ilościowego oznaczenia alkoholu w wydychanym powietrzu zostały wykonane urządzeniem posiadającym ważne świadectwo legalizacyjne (k.6).

Podobnie brak było podstaw do kwestionowania wyników badania przy użyciu urządzenia Alkometr (k.7). Treść protokołu oraz wyniki badania nie budzą żadnych wątpliwości, co do wiarygodności i prawdziwości udokumentowanych czynności, gdyż czynność badania oraz sporządzenie protokołu zostały dokonane zgodnie z przepisami prawa przez powołane do tego osoby. Podkreślić należy, że oskarżony w czasie badania jak i bezpośrednio potem nie kwestionował wyniku badania ani nie zgłaszał zastrzeżeń, co do przebiegu czynności, nie żądał ponownego badania ani też badania krwi, co wynika z protokołu użycia alkometru (k.7-7v). Należy przy tym podnieść, iż badania przy użyciu urządzenia kontrolno – pomiarowego do ilościowego oznaczenia alkoholu w wydychanym powietrzu zostały wykonane urządzeniem posiadającym ważne świadectwo legalizacyjne (k.8).

W ocenie Sądu brak było podstaw, aby kwestionować autentyczność, czy wartość dowodową dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy w postaci: protokołu zatrzymania (k.2), protokołu przeszukania osoby (k.9-10). Dokumenty zostały sporządzone w przewidzianej przepisami formie przez uprawnione osoby, a ich wiarygodność nie była kwestionowana.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Uwzględniając zebrany w sprawie materiał dowodowy i opierając się na przeprowadzonych wyżej rozważaniach stwierdzić należy, iż obdarzone przez Sąd wiarą dowody wiążą się w logiczną całość i stanowią wystarczającą podstawę do uznania, iż okoliczności popełnienia przez oskarżonego przypisanego mu czynu i jego wina nie budzi wątpliwości. Oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał przedmiotowe jak i podmiotowe znamiona przypisanego mu czynu. W niniejszej sprawie występują wszystkie przesłanki pozwalające przypisać oskarżonemu winę a jednocześnie nie występuje żadna z okoliczności ją wyłączających. W konkretnych warunkach niniejszego stanu faktycznego oskarżony miał pełną zdolność rozpoznania znaczenia swojego czynu i pokierowania swoim postępowaniem. Oskarżony wiedział, że spożywał alkohol, znał działanie alkoholu na organizm człowieka i wiedział, że prowadzenie samochodu po spożyciu alkoholu jest zabronione.

Oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona występku z art. 178a § 1 kk gdyż w dniu 3 grudnia 2013 roku w W. umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że znajdując się w stanie nietrzeźwości I

badanie 0,57 mg/l, II badanie 0,56 mg/l, III badanie 0,51 mg/l, IV badanie 0,54 mg/l, V badanie 0,49 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu kierował samochodem m-ki M. o nr rej. (...) w ruchu lądowym.

W ocenie Sądu oskarżony jako osoba dorosła i normalnie funkcjonująca w społeczeństwie doskonale zdawał sobie sprawę z działania alkoholu na organizm człowieka, zaś zasady logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego pozwalają zasadnie twierdzić, iż oskarżony zdawał sobie sprawę, że jest nietrzeźwy. Wyniki przeprowadzonego badania wskazują, iż oskarżony znajdował się w stanie nietrzeźwości, którego ustawową definicję zawiera art. 115 § 16 pkt 2 kpk. Stanowi on, iż stan nietrzeźwości zachodzi m. in. wówczas, gdy zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg/l albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. Wyniki badania wskazują więc, iż oskarżony przekroczył tą granicę.

W tym stanie rzeczy i w świetle wyjaśnień oskarżonego jego wina umyślna w postaci zamiaru bezpośredniego nie budzi żadnych wątpliwości i jest oczywista.

W tym miejscu należy podnieść, iż Sąd w wyroku na skutek oczywistej omyłki o charakterze pisarskim, błędnie wskazał podstawę prawną skazania, okresu kary, wymiaru środka karnego i okresu zawieszenia. Błąd ten miał charakter oczywistej omyłki gdyż jak wynika z opisu czynu jak i przyjętej w zarzucie kwalifikacji prawnej jasno wynika, że sprawa nie może dotyczyć zaboru mienia. Natomiast dalsze błędy były konsekwencją sporządzenia materialnej treści wyroku przy użyciu zawodnych niekiedy systemów elektronicznych, co spowodowało, że sporządzony zapis widoczny na ekranie komputera został wydrukowany bez niezbędnych zmian w jego treści i w formie roboczej. Jako taki zawierał zaś częściowo zapisy z innego dokumentu, co nie zostało skorygowane przy podpisywaniu wyroku z powodu zbyt daleko idącego zaufania do systemów elektronicznych i przeoczone w toku jego ogłaszania. Dlatego też Sąd nie miał innej możliwości jak naprawić skutki jednej w istocie pomyłki obejmującej kilka pozycji w drodze sprostowania (k.54).

Wymierzając oskarżonemu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności Sąd wziął pod uwagę wszystkie okoliczności, o jakich mowa w art. 53 kk. Jako okoliczność łagodzącą Sąd uwzględnił przyznanie się oskarżonego do popełnienia zarzucanego mu czynu, oraz fakt, iż oskarżony podniósł, że żałuje swojego postępowania.

Jako okoliczność obciążającą Sąd uwzględnił uprzednią karalność oskarżonego (k.21-23), znaczny stopień szkodliwości społecznej czynu, wysoki stopień winy oskarżonego, zdającego sobie znaczenie ze stanu, w jakim był, bezmyślne działanie pozbawione skonkretyzowanej motywacji oraz fakt narażenia innych uczestników ruchu na niebezpieczeństwo.

Podkreślenia w tym miejscu wymaga fakt, iż oskarżony jako osoba dorosła powinien zdawać sobie sprawę, że alkohol, powoduje zwolnienie reakcji, osłabienie refleksu, sprawności psychomotorycznej, co niesie za sobą dalek zagrożenie bezpieczeństwa dla innych uczestników ruchu.

Całokształt powyższych okoliczności, za najbardziej celową i adekwatną do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu oskarżonego jest najsurowsza z przewidzianych w katalogu kar za czyn, jakiego się on dopuścił, kara pozbawienia wolności w orzeczonym wymiarze. Sąd skorzystał wobec oskarżonego z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary. Sąd wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 2 (dwóch) lat próby. Zdaniem Sądu wobec oskarżonego nie jest konieczne wychowawcze oddziaływanie w warunkach izolacji więziennej, celem uświadomienia mu naganności jego postępowania. Zdaniem Sądu świadomość perspektywy odbycia kary w orzeczonym wymiarze, w przypadku ponownego popełnienia przez oskarżonego takiego samego przestępstwa, będzie powstrzymywała go przed powrotem do tego przestępstwa.

W tym stanie rzeczy kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na wskazany przez Sąd okres, spełni swe cele w aspekcie wychowawczym i prewencyjnym.

Orzeczenie zakazu prowadzenia przez oskarżonego wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym było obowiązkowe w świetle dyspozycji art. 42 § 2 kk. Okres orzeczonego zakazu Sąd dostosował do całokształtu przyjętych powyżej okoliczności łagodzących i obciążających. Określając wymiar zakazu Sąd miał na uwadze, iż ten środek karny

ma stanowić nie tylko represję dla sprawcy, ale przede wszystkim ma spełniać rolę prewencyjną, stanowiąc gwarancję zapewnienia bezpieczeństwa innym uczestnikom ruchu drogowego poprzez wyeliminowanie z ich grona pijanych kierowców a więc takie jednostki, które przez swoje skłonności do łamania podstawowej zasady bezpieczeństwa w ruchu, jaką jest zasada trzeźwości, niosą szczególne zagrożenie i niebezpieczeństwo.

Sąd wobec powyższego orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 2 lat. Co do zakresu zakazu, Sąd nie znalazł, w oparciu o przytoczone powyżej okoliczności, potrzeby ani możliwości, aby wyłączyć z zakresu orzeczonego zakazu jakiegokolwiek rodzaj pojazdów mechanicznych w sferze ruchu lądowego.

Sąd orzekł świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Wysokość orzeczonego świadczenia jest w ocenie Sądu współmierna do stanu majątkowego i dochodów oskarżonego.

Na podstawie art. 624 § 1 kpk Sąd zwolnił oskarżonego od opłaty a koszty postępowania przejął na rachunek Skarbu Państwa.